

μανικῶν ὑβρεων, ἀποκαλέσας τὸν ἀντίπαλόν του παλαιοκαμήλαν. Ἐπὶ τέλους παρεμβάντες οἱ κλητῆρες ἐπέθηκαν τέρμα εἰς τὴν ἔριδα. Ἄλλαι σκηναὶ ὁμως οὐχὶ τόσον τραγικαί, ἀλλὰ πάντως τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀπῆλαν ἐγείρουσαι, ἐπέρχονται κατόπιν ταύτης. Ἡ μέθη ἐκορυφώθη. (ὦ, ἄλλοι! ὦ, ἄλλοι! εἶναι καιρὸς νὰ φεύγωμεν!)

*

*

Ἀπὸ τῆς ζυθοποτικῆς εἰς ἀκαδημαϊκὴν τελετὴν ἢ μετάπτωσις εἶναι κἄπως ἀπότομος, ἀλλὰ δικαιολογεῖ αὐτὴν τὸ σύγχρονον ἀμφοτέρων. Ἐν μικρᾷ καὶ χαμηλῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Neu-häuser μεγάλου οἰκοδομήματος, ὅπερ ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς καλογῆρους ἐχρησιμοποιήθη νῦν ὡς ἀκαδημία, σχολὴ τῶν καλῶν τεχνῶν, φυσιογραφικὸν μουσεῖον καὶ εἰ τι ἄλλο, ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἢ ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τῆς βαυαρικῆς ἀκαδημίας. Ἐν μιᾷ πλευρᾷ τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐν ἣ εἰσὶν ἀνηρτημένα αἱ εἰκόνες τῶν θανόντων ἀκαδημαϊκῶν, πλησίον εἰκόνας τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας φιλοκάως κεκοσμημένης δι' ἀνθέων καὶ φυτῶν, ἦν τεθειμένη ἀπλῆ τράπεζα διὰ τὸ προεδρεῖον τῆς ἀκαδημίας καὶ βῆμα ἀπέριττον διὰ τοὺς ἀγορευόντας. Ἄραιοι ἀκροαταί, περὶ τοὺς εἰκοσὶν ἢ τριάκοντα παρεκλήθητο ἐν ταῖς ὄπισθεν τῶν διὰ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς προσκεκλημένους ὄρισμένων ἐλίγων θέσεων. Ἄκριβῶς κατὰ τὴν τετραγμένην ὥραν εἰσήλθον οὗτοι, φέροντες τὰς ἀλλοκότους αὐτῶν στολὰς, μὲ τὰ χρυσᾶ περιλαίμια καὶ τοὺς τρικώγους πῖλους. Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ πρόεδρος κ. Δαίλιγγερ, ὁ σοφὸς κληρικὸς, ὅστις μετὰ τὴν ἀνακλήρξιν τοῦ ἀναμαρτήτου τοῦ πάπα, ἀποσκιρτήσας τῆς καθολικῆς ἐθεμελίωσε νέαν ἐκκλησίαν, παρακμάσασαν ἤδη προτοῦ νάκμασθαι, ὡς ἦν ἐπόμενον ἐν αἰῶνι οὕτω δυσμενεῖ εἰς λατρεῖαν καινῶν δαιμονίων. Ὁ κ. Δαίλιγγερ ὠμίλησε περὶ τοῦ γάλλου ἀσιανολόγου Γαρσὲν δὲ Τασύ, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔργα καὶ τὰς μελέτας αὐτοῦ περὶ τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς ἐν Ἰνδίας καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ταύτης. Καίπερ εἰς βαθύτατον ἐξικόμενος γῆρας, ὁ διάσημος καθηγητῆς ἔχει φωνὴν ἡχηρὰν καὶ ἀπταιστον, ἢ δ' ἀρόσσις αὐτοῦ πολὺ ἐνεῖγε γόητρον. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐπευφημίαν ἢ κρότος χειρῶν διέκοψεν ἢ ἐπεσφράγισε τὴν ἐμιλίαν αὐτοῦ, διότι ἐν τῇ βαυαρικῇ ἀκαδημίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, δύναται τις μάλιστα νὰ προσθέσῃ ἐν μέρει καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, μεγάλῃ εἶναι ἢ ἐπικρατοῦσα σοβαρότης. Περὰ τὴν ἐμιλίαν αὐτοῦ, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἀκαδημία θέμα νέον τοῦ ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Ζωγράφου ἰδρυθέντος φιλολογικοῦ διαγωνίσματος προβάλλει τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔργων τοῦ βυζαντίου χρονογράφου Θεοφάνους καὶ τῶν συνεχιστῶν αὐτοῦ, οὗ γέρας ὀρί-

ζει δισχίλιας μάρκας, ἤτοι φράγκα διεσχίλια καὶ πεντακόσια. Οἱ μέλλοντες νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα ὀφείλουσι νὰ ποστειλῶσιν ἀνωλύτως, διὰ δελτίου μόνον γνωρίζόμενα τὰ ἔργα αὐτῶν, ἅτινα δέον νὰ ᾄσι γεγραμμένα εἰς οἰκνῆδηποτε τῶν ἐξῆς τεσσάρων γλωσσῶν, ἤτοι ἐλληνικὴν, λατινικὴν, γερμανικὴν ἢ γαλλικὴν. Τὸ πρῶτον θέμα τοῦ ἀγῶνος τούτου, οὐ εἰσέτι δὲν ἔληξεν ἢ προθεσμία, εἶναι ἡ ἔρευνα περὶ τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παρφουριγενήτου γενομένων ἐν Βυζαντίῳ συλλογῶν καὶ χρηστομαθειῶν. Μετὰ τὸν πρόεδρον, ἀνιστάμενοι ἀλληλοδιαδόχως οἱ προϊστάμενοι ἐκάστου τῶν τμημάτων τῆς ἀκαδημίας ἀνεγίνωσκον κατάλογον τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ ἔτος ἐταίρων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν. Καὶ κατόπιν τούτων, καίπερ λίαν προεχωρημένης τῆς ὥρας, — ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ φαίνεται ὁ λέγων οὐδέποτε ὡς μέτρον τοῦ λόγου του λαμβάνει τὸν ἀκούοντα — ἕτερος ἀκαδημαϊκὸς ἀνέγνω μακρὰν πραγματεῖαν περὶ δράματός τινος τοῦ Καλδερῶνος.

ΒΕΛΓΡΑΣ.

ΤΙ ΠΑΡΑΓΕΙ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΣ ΣΙΤΟΥ

Παραδεχόμενοι ὡς βέβαιον ὅτι, ἐπὶ γονίμου γῆς, εἰς κόκκος σίτου παράγει κατ' ἔτος 50 κόκκους, ἕκαστος δὲ τούτων ἑτέρους 50, καὶ οὕτω διαδοχικῶς ἐξακολουθούσης τῆς παραγωγῆς, θέλομεν ἔχει μετὰ δύο ἔτη κόκκους 2,550, εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους κόκκους 127,500 καὶ ἐν τέλει τοῦ ἔκτου ἔτους κόκκους 15,937,500,000, ποσὸν ἰκανὸν νὰ θρέψῃ ἐπὶ ἐν ἔτος πλείους τῶν 3,000 ἀνθρώπων. Μετὰ δώδεκα ὁμως ἔτη τοιαύτης παραγωγῆς, θέλομεν ἔχει τὸ γιγάντειον ποσὸν 249,023 437,500,000,000,000, ἤτοι 249 πεντάκις ἑκατομμύρια κόκκων, ἢ 519 ὡς ἔγρηστα τρισεκατομμύρια κοιλῶν σίτου, ἀκοῦντος νὰ θρέψῃ πάντας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς (πρὸς 25 κοιλὰ κατ' ἄτομον τὸ ἔτος) ἐπὶ 9,443 ἔτη!! ἢ ἐπὶ 315 γενεὰς τῶν σήμερον κατοικούντων τὴν γῆν!

N.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχοῦ.]

134.

Οὐδέποτε καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον τόσον γελοῖον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ὅσον τὰ ἐπίπλαστα αὐτοῦ προτερήματα.

135.

Ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοσοῦτον ἑαυτοῦ διάφορος, ὅσον ἀπὸ τῶν ἄλλων διαφέρει.

136.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οὓς οὐδέποτε ὁ ἔρως ἤθελε σαγηνεύσει, ἐὰν δὲν ἤθελον ἀκούσει ποτὲ λόγους περὶ ἔρωτος.

137.

Ὀλίγα ὁ ἄνθρωπος λαλεῖ, ὅταν ἡ ματαιότης δὲν διανοίγη τὸ στόμα αὐτοῦ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθητὴς ἀνεγίνωσκεν ἐν γαλλικῷ τινι βιβλίῳ τὴν φράσιν ταύτην: *La rigueur du taon* (πρῶτον) *est très-vénimeuse.*

— Πρόφερε *ta-hon*, τῷ εἶπεν ὁ διδάσκαλος, καὶ ὄχι *ton*.

Ὁ μαθητὴς ὑπήκουσεν. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς:

— Διδάσκαλε, εἶπε, νὰ ἀναγνώσω καὶ τὰς σημειώσεις αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος;

— Ναί, παιδί μου, ἂν εἶνε ὠφέλιμοι.

— «Σημειώσεις», ἐξηκολούθησεν ὁ πονηρὸς μαθητὴς, «πρέπει νὰ προσφέρωμεν *ton* καὶ οὐχὶ *ta-hon*, ὡς διδάσκουσιν ἀμαθεῖς τινες.»

ΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν πτωχεῖαι. Ἡ πτωχεῖα ἡ ἀγνωστος, ἡ ὑπερήφανος, ἡ ποιητικὴ, τὴν ὁποίαν ἀνέχεται ἡ φαντασία ἡμῶν ἐν μέσῳ ἐρήμων καὶ δασῶν, καὶ ἡ ἀληθὴς, ἡ ἐπιφέρουσα ἀνάγκας, ταπεινώσων, στέρησιν ἀνεξαρτησίας, ἡ πικρὰ ἐκείνη πτωχεῖα τοῦ ἐκπεσόντος πλουσίου, ἡ μαυροφορεμένη καὶ κρύπτουσα τὰς γυνῆς χεῖράς της ὅταν διαβαίνουσιν οἱ παλαιοὶ τῆς φίλοι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἄγγλος δημοσιολόγος Χάρρισων ἀνεγνώ εσχάτως ἐν Λονδίῳ, ἐνώπιον σπουδαίου ἀκροατηρίου, διατριβὴν «περὶ καταχρήσεως βιβλίων». Ἡ πρὸς τὸ φιλόκαινον ὀρμή, εἶπεν, ἔλαβεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις τηλικαύτην ἐπίτασιν, ὥστε, ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσιν ἰδίως, τὸ δημόσιον ἀπατεῖ καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἡμέραν νὰ θεάται μὲν νέα δράματα ἐν τοῖς θεάτροις, νὰ ἀναγινώσκῃ δὲ νέα μυθιστορήματα καὶ ἐπιφυλλίδας. Ἀλλ' ἐπειδὴ γαλεπὰ μὲν τὰ καλὰ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, τὰ δὲ ἐν βραχεῖ χρόνῳ κυοφορούμενα εἶνε καὶ ἐφήμερα, πλεονάζει μὲν ἡ λεγομένη ἐλαφρὰ φιλολογία, φθεῖρεται ἡ φιλοκαλία, νεκροῦται δὲ ὁ ἔρωσ περὶ τὰ γενναῖα, τὰ σπουδαῖα, τὰ καὶ τὰ ἀληθῶς ὠφέλιμα. Ἀπὸ 300 ἐτῶν οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπληθύνθησαν τὰ βιβλία, οὐδέποτε ἄλλοτε κατέστη δυσχερεστέρα ἡ εὑρεσις ἀγαθῶν καὶ ἀξίων ἀναγνώσεως πονημάτων ἢ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς καθ' ἡμᾶς. Πόσοι ὑπάρχουσιν, ἐπιστάμενοι μὲν τὰς καθ' ἡμέραν δημοσιευόμενας ἀδολέσχους καὶ νοῦ κενὰς διατριβάς, ἀγνοοῦντες δὲ ἴσως καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν κλασικῶν συγγραφέων τοῦ ἔθνους των! Ἀναπτύξας διὰ μακροτέρων ὁ Χάρρισων τὴν ῥήτραν «ἀληθὴς ἀπόλαυσις εἶνε τὰ σπου-

δαῖα», ἐπέρανε τὸν λόγον παρατηρήσας, ὅτι ἡ μόνη ἀνάγνωσις, εἰς ἣν ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐπασχολῆται, εἶνε οἱ κλασικοὶ τοῦ ἔθνους του συγγραφεῖς καὶ ἄλλα 100-200 ἐκλεκτὰ βιβλία τῆς ποιήσεως, τῆς ἱστορίας, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας.

Ἐξ ἀξιολόγου διατριβῆς τοῦ κ. Θ. Ν. Φιλαδελφέως, δημοσιευθεῖσης ἐν τῇ «Στοᾷ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ Ἀθήναι ἐν ἔτει 1878», ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα: «Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ναυτιλίαν, αἱ περιηγήσεις ἀπώλεσαν τὴν ποιητικὴν αὐτῶν ὄψιν, ἔλειψαν τὰ ἔκτακτα συμβάντα, καὶ ἰδοὺ τὸ ὠρολόγιον κανονίζει τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν ἀφίξιν, τὸ δὲ ἀτμόμετρον ἐρίζει τὴν σπουδὴν ἢ τὴν βραδύτητα τοῦ πλοῦ. Ἄλλοτε ὁ ἀπόπλους ἐγίνετο οὐρίου μόνον ἀνέμου πνέοντος, ἐνῶ σήμερον καὶ τοῦ ἀνέμου αὐτοῦ ἡ ἐπιρροὴ ἠλαττώθη καὶ φυσᾷ ἢ δὲν φυσᾷ ἀδιάφορον, ὁ πλοίαρχος συρίζει, ἀνασύρεται ἢ ἀγκυρα καὶ τὸ Πανελλήνιον ἢ τὸ Βυζάντιον ὡς εὐπειθὴς ὄνος κύπτει τὰ ὦτα καὶ ἀρχίζει τὸν δρόμον. Ὁ Ὀδυσσεὺς δέκα ἔτι περιεπλανᾷτο ταλαιπωρούμενος ἐπὶ τῶν κυμάτων ἕωσπου ἔφθασεν ἐν τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀλλὰ τὰ δεκαετῆ βᾶσανα τοῦ παλαιοῦ Σεβᾶχ θαλασσινοῦ ἐγέννησαν τὸ ἀριστον τῶν ποιητικῶν ἔργων, ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Ὀμηρον τὴν Ὀδύσειαν. Θὰ ἐγίνετο Ὀδύσεια ἐὰν ὑπῆρχον ἔκπαλαι τὰ κατηραμένα ἀτμοκίνητα; βεβαίως ὄχι, διότι ποῦ καιρὸς; τὸ ταξιδίον θὰ ἐτελείωνεν ἐντὸς 43 ὥρῶν καὶ ἐντὸς ἴσου χρόνου ἢ πιστὴ Πηνελόπη θὰ ἠσπάζετο τὸν πολύτροπον Ὀδυσσεᾶ πρὶν τὸ μυρισθῆ καὶ ὁ Ὀμηρος ὅτι ἐτελείωσεν ἡ ἐκστρατεία τῆς Τρωάδος καὶ τονίσῃ τὴν λύραν του. Ὁ ἄμουσος ἀτμὸς τὰ πάντα κατέστρεψεν. Εἰρήσῃω ὅμως ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἰθάκης ἐκτὸς τῆς παραδειγματικῆς πίστεως εἶχε καὶ τὸ προτέρημα μεγάλῃς ἀνοχῆς, διότι φανείται ὅτι ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος Ὀδυσσεὺς δὲν δυσχερεστοῖτο παρατείνων τὴν διαμονὴν του ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς ὠραίας ἐρμηϊτίδος. Ἀλλ' εἶχε τοῦλάχιστον ἐκεῖνος προφάσεις ἐτοίμους καὶ ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα, τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων τὴν ὀρμὴν καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν ἀμείλικτον καταφορὰν, ἐνῶ σήμερον αἱ προφάσεις δὲν ἔχουν πέρασιν, διότι αἱ σύζυγοι γνωρίζουσιν ἀρκούντως τὰ δρομολόγια τῶν ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν, δυστυχῶς δὲ πυρκαϊαὶ καὶ ἐκροήσεις λεβήτων καὶ νυκτεριναὶ συρράξεις σπανιώτατα συμβαίνουσιν, ἂν δὲ συμβῶσι διακωδωνίζονται πάραυτα διὰ τῶν τηλεγράφων καὶ τῶν ἐφημερίδων. Ἐπειτα ὁ περιηγητὴς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ εἶχε τόσα καὶ τόσα νὰ διηγηθῇ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του παρὰ τὴν ἔξιαν καθήμενος καὶ περιστοιχοῦμενος ἀπὸ τῆν ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἀπουσίας αὐξήθειαν οἰκογενειᾶν του· πε-